

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: T. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Kubátem, advokátem, se sídlem Korunní 2659/108f, Praha 10, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, č. j. 489/DS/2013, JID: 38143/2013/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2013, č. j. 489/DS/2013, JID: 38143/2013/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 12. 2012, č. j. MmM/089328/2012/OSČ/C. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v jeho evidenční kartě řidiče ke dni 13. 8. 2012. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesprávné a nezákonné a zkrátilo jej na jeho právech. Žalovaný podle žalobce nedostatečně zjistil

skutkový stav a nesprávně jej vyhodnotil. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 39/2010 konstatoval, že podkladem pro rozhodnutí měl být originál nebo ověřená kopie pokutového bloku. Ke dni rozhodnutí magistrátu však ve spisu chyběly pokutové bloky k přestupkům ze dne 19. 4. 2011 a ze dne 23. 1. 2012, po následné urgenci tvoří podle žalobce obsah spisu jen prosté kopie těchto pokutových bloků s nečitelným číslem bloku. Žalobce podotkl, že pouze platné rozhodnutí ve formě pokutového bloku může být důkazem pro tvrzení o splnění podmínek udělení blokové pokuty u pokut na místě nezaplacených. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 89/2008. Žalobce dodal, že rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno vystavením pokutového bloku a jeho podpisem obviněným z přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2010). Pokud magistrát neprovedl důkaz pokutovým blokem, nemohl podle žalobce vzít za prokázané, že byl přestupek projednán v blokovém řízení, rozhodnutí nabylo právní moci, a že tedy existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 39/2010 zdůraznil, že správní orgán je v řízení o námitkách povinen zabývat se tím, zda řidič skutečně v daný den přestupek, který byl údajně projednán v blokovém řízení, spáchal. Je-li správní řízení ovládáno zásadou koncentrace ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neobstojí podle žalobce zhojení vady řízení před magistrátem tím, že žalovaný doplnil do spisu dva pokutové bloky až v odvolacím řízení. V tomto postupu spatřoval žalobce porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť každý má právo na to, aby se ve věci mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Žalobce zpochybňoval, že by se přestupků evidovaných v kartě řidiče dopustil a že by dal souhlas s jejich projednáním v blokovém řízení. Žalobce si nebyl vědom toho, že by došlo ke spáchání uvedených přestupků vyjma přestupku spáchaného dne 13. 8. 2012. Podle žalobce je podmínkou rozhodnutí v blokovém řízení spolehlivé zjištění přestupku a ochota pachatele zaplatit pokutu. Samotná skutečnost, že řidič pokutu zaplatí, však podle žalobce nemůže ještě znamenat, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem, vždy musí být spolehlivě zjištěn přestupek. Žalobce doplnil, že správní orgány měly povinnost přezkoumat, zda blokové řízení pravomocně skončilo a zda byl splněn předpoklad pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. K tomu žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 2/2011, podle kterého otázka obsahových náležitostí pokutového bloku je výchozím předpokladem pro vyslovení závěru, že stěžovatel vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalobce ovšem splnění obsahových náležitostí pokutových bloků zpochybňoval.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000 žalobce namítal, že neuvedení všech údajů na blocích vydávaných pro účely udělení blokové pokuty Ministerstvem financí znamená nenaplnění požadavku na formální obsah tohoto druhu rozhodnutí. Žalobce podotkl, že podle rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 118/2011 a sp. zn. 1 As 30/2007 uložení pokuty v blokovém řízení má povahu správního rozhodnutí a musí obsahovat relevantní náležitosti uvedené v § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a další údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokut. Žalobce připomněl, že Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 747/2008 vyslovil, že nejsou-li bloky na pokutu na místě nezaplacenou opatřeny čitelným podpisem pracovníka, který pokutu uložil, případně uvedením jeho jména, příjmení a podpisem, nesplňuje takový pokutový blok náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Podle žalobce proto pokutový blok pro přestupek ze

dne 19. 4. 2009 nesplňuje zákonné náležitosti, když v něm není uvedeno jméno, funkce a čitelný podpis oprávněné osoby, tudíž není zřejmé, kdo tento blok vydal; žalobce si není vědom spáchání tohoto přestupku. Ani pokutový blok pro přestupek ze dne 9. 1. 2010 neuvádí jméno, příjmení, funkci a čitelný podpis oprávněné osoby a žalobce si opět není vědom spáchání tohoto přestupku. Navíc žalobce namítal, že se magistrát nevypořádal se skutečností, že přestupek měl být spáchán ve 23:54 hod., kdy byla najisto tma, a je tedy s podivem, že oprávněná osoba byla schopna vizuálně zachytit porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Také pokutový blok pro přestupek ze dne 12. 6. 2012 [12. 6. 2010, pozn. soudu] nesplňuje podle žalobce zákonné náležitosti, neboť neuvádí jméno, příjmení, funkci a čitelný podpis oprávněné osoby. Žalobce podotkl, že pro tvrzení žalovaného, že blok na pokutu na místě nezaplacenou vyplňoval zasahující policista oblečený v uniformě, na které je vždy uvedeno služební číslo policisty, není opora v důkazních materiálech založených ve spisu.

Podle žalobce je chybný také závěr žalovaného, že není pochybnost o identitě osoby vydávající pokutový blok, když tuto identitu žalovaný dovodil pouze z oznámení o uložení pokuty. Není-li na pokutovém bloku uvedeno jméno, funkce a čitelný podpis oprávněné osoby, podle žalobce nelze takový blok ztotožnit s osobou uvedenou v oznámení o uložení pokuty. Pochybnost o identitě vydávající osoby žalobce spatřoval například u pokutového bloku ze dne 9. 1. 2010 a 12. 6. 2010. Tvrzení žalovaného, že je mu z praxe známo, že všechny přestupky žalobce byly projednány v blokovém řízení, označil žalobce za zmatečné, neboť žalovaný se o těchto přestupcích dozvěděl až na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 49/2003 žalobce uvedl, že uložení pokuty v blokovém řízení má podobu individuálního správního aktu, přičemž státní moc lze podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 1 Listiny základních práv a svobod uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Při vydání uvedených rozhodnutí však nebyly splněny všechny zákonné podmínky, neboť tato rozhodnutí nemají všechny zákonem požadované náležitosti. Podle žalobce jsou proto pokutové bloky neplatnými, ba dokonce nulitními rozhodnutími, nelze je považovat za zákonné a nemohou být podkladem pro provedení odečtu bodů.

Žalobce dále poznamenal, že ze spisového materiálu vyplývají rozpory, neboť magistrát se na určitých listech vyjadřuje k přestupku pana J., nikoli k osobě žalobce. K přestupku ze dne 13. 8. 2012 žalobce uvedl, že se jej nedopustil, ale i přes výhrady blokovou pokutu zaplatil. Zopakoval, že zaplacení pokuty ještě neznamená, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem, neboť je nutné i naplnění podmínky spolehlivého zjištění stavu věci. K odečtu bodů může podle žalobce dojít jen na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, proto bylo povinností správních orgánů se zabývat námitkami žalobce v kontextu všech skutečností, které vyplynuly ze spisového materiálu. Žalobce dodal, že správní orgány zcela opomenuly vyjádřit se k materiální stránce údajných přestupků a posoudit, zda byl porušen nebo alespoň ohrožen zájem společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že správní orgán zajistil veškerý materiál ke spáchaným přestupkům, tedy oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které byly ověřeny a souhlasí s originály. Podle žalovaného tedy není

pochyb o jejich pravosti a o spáchání přestupků žalobcem. Všechny namítané přestupky byly projednány uložením pokuty v blokovém řízení. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky nebo městskou policií a jeho totožnost byla ověřena podle občanského nebo řidičského průkazu, proto není možné, aby byly přestupky spáchány jinou osobou. Pokud by žalobce s uložením pokuty z jakéhokoli důvodu nesouhlasil, podle žalovaného by nemohla být žádná z pokut uložena a přestupek by byl postoupen k projednání příslušnému správnímu orgánu. Žalovaný dodal, že žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutových bloků svým podpisem, proto není pochyb o tom, že se přestupků dopustil.

Podle žalovaného bylo k namítaným přestupkům na základě podnětu magistrátu vedeno přezkumné řízení a Policie České republiky žalobci i magistrátu sdělila, že rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 19. 4. 2009, 9. 1. 2010, 12. 6. 2010, 19. 4. 2011, 23. 1. 2012 a 13. 8. 2012 byla vydána v souladu s právními předpisy a nebyly shledány zákonné důvody pro jejich změnu či zrušení v přezkumném řízení. Žalovaný dále poznamenal, že rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 747/2008 se týká naprosto odlišné věci. Podle žalovaného je třeba vycházet z toho, že žalobce svým podpisem potvrdil spolehlivé zjištění přestupku a vyjádřil svou vůli, aby ve věci nebylo vedeno další řízení za účelem posouzení právních a skutkových otázek přestupku, a souhlasil s uloženou sankcí.

Žalovaný uzavřel, že s ohledem na vyplněné a prokázané náležitosti pokutových bloků není pochyb o jejich platnosti, žalobci tudíž byly body zaznamenány v souladu se zákonem. Jejich výše odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze zákona o silničním provozu. Podle žalovaného vycházelo napadené rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný kontinuálně popisnou metodou obhajuje postup správního orgánu, aniž se vypořádal s žalobními tvrzeními, která jsou v souladu s aktuální judikaturou správních soudů. Žalobce nadále tvrdil, že správní orgány postupovaly nesprávně, závěry žalovaného nemají oporu ve spisovém materiálu a opírají se o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce zatíženo vadou, pro kterou by je měl soud zrušit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše. Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, dostupném na www.nssoud.cz, a soud se s nimi ztotožňuje.

Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.

V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobem podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, www.nssoud.cz).

Z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení jednotlivých námitek žalobce. Nejdříve se soud zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány nezabývaly jeho námitkami v kontextu všech skutečností, které vyplynuly ze spisového materiálu, nevyjádřily se k materiální stránce přestupků, neposoudily, zda byl porušen nebo alespoň ohrožen zájem společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, a nevypořádaly se se skutečností, že přestupek ze dne 9. 1. 2010 měl být spáchán ve 23:54 hod., kdy byla najisto tma, a je tedy s podivem, že oprávněná osoba byla schopna vizuálně zachytit porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. K tvrzené nepřezkoumatelnosti soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí týkající se námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, nikoli jednotlivá rozhodnutí o přestupcích. Správním orgánům proto nepříslušelo hodnotit materiální stránku přestupků, porušení či ohrožení zájmu společnosti, ani konkrétní okolnosti spáchání přestupku dne 9. 1. 2010, neboť všechny tyto skutečnosti, které spadají výlučně do pravomocně skončených přestupkových řízení, nemají žádný význam pro posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, či nikoli. Jak vyplývá ze shora zmíněné judikatury správních soudů, v řízení, jež vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, mělo být zkoumáno pouze to, zda byl záznam bodů proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Tyto skutečnosti správní orgány řádně posoudily a odůvodnily a přiléhavě se v kontextu všech skutkových zjištění vypořádaly také s jednotlivými námitkami žalobce, proto soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

K námitce žalobce, že magistrát neměl v den vydání svého rozhodnutí k dispozici pokutové bloky k přestupkům ze dne 19. 4. 2011 a ze dne 23. 1. 2012, soud připomíná, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek. Nedostatky, jichž se dopustil správní orgán prvního stupně (magistrát), proto mohou být napraveny i v rámci odvolacího řízení. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000 - 39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Jak sám žalobce zmínil v žalobě, v průběhu odvolacího řízení byl správní spis doplněn o kopie pokutových bloků ze dne 19. 4. 2011 a ze dne 23. 1. 2012. Tím došlo k nápravě nedostatku podkladů, jímž trpělo rozhodnutí magistrátu.

Žalobce se mylí, pokud z § 82 odst. 4 správního řádu dovozuje, že doplněním pokutových bloků do správního spisu v průběhu odvolacího řízení nemohla být vada prvostupňového řízení zhojena. Podle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíží jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“ Citované ustanovení upravuje koncentrační zásadu, tedy omezuje účastníky řízení v tom, jaké skutečnosti mohou účinně uvádět v odvolání a jaké návrhy na provedení důkazů mohou uplatňovat, a poskytuje odvolacímu orgánu oprávnění k určitým skutečnostem a návrhům nepřihlížet. Rozhodně však nebrání tomu, aby odvolací orgán v případě, že sám shledá takovou potřebu, doplnil dokazování nebo opatřil další podklady pro rozhodnutí.

Namítá-li žalobce, že pokutové bloky ze dne 19. 4. 2011 a ze dne 23. 1. 2012 byly předloženy v prosté kopii, nikoli v podobě originálů, soud podotýká, že žalobce nijak nekonkretizoval, jak tato skutečnost zasáhla do jeho práv. Soud zjistil, že se jedná o kopie ověřených kopií pokutových bloků. Originály těchto pokutových bloků disponoval Celní úřad Most, který jejich ověřené kopie poskytl Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje, jež následně tyto ověřené kopie v prosté kopii předložilo správním orgánům. Kopie založené ve správním spisu jsou čitelné, akorát u pokutového bloku č. N 5434977 je horní část tohoto označení vlivem kopírování neúplná. I přesto lze tento pokutový blok jednoznačně identifikovat na základě spodní části označení, přičemž číslice 4977 jsou čitelné zcela a z písmene N a po něm následujících číslic 543 je viditelná taková část, která umožňuje jejich bezproblémové rozeznání. Žalobce ani jeho právní zástupce v průběhu odvolacího řízení ani v žalobě nevyslovili žádné pochybnosti o souladu těchto kopií s originály pokutových bloků, soud je proto považuje za dostatečné podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Ostatně ani žalobcem zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu neuvádí, že by podkladem pro rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů mohly být pouze originály pokutových bloků, nikoli jejich kopie.

Soud dále uvádí, že shledal, že žalovaný v odvolacím řízení porušil ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť poté, co byl správní spis doplněn o shora uvedené kopie pokutových bloků, nevyzval žalobce k tomu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Toto pochybení žalovaného soud vyhodnotil jako dílčí a podle názoru soudu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný po doplnění správního spisu právnímu zástupci žalobce k jeho žádosti umožnil do správního spisu nahlédnout a pořídit si z něj kopie. Žalobce tudíž byl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámen s jeho podklady a současně měl dostatek času k tomu, aby se k nim vyjádřil, neboť nahlížení do spisu proběhlo dne 8. 2. 2013 a napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 25. 3. 2013. Vedle toho soud dospěl k závěru, že žalobci byla dána také možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, nicméně žalobce, ač byl již ve správním řízení zastoupen advokátem, této možnosti nevyužil. Za dané procesní situace vyhodnotil soud blíže nekonkretizovanou námitku porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod jako nedůvodnou.

Jak již bylo výše uvedeno, v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zejména zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Tyto skutečnosti lze zjistit jednak z oznámení o uložení pokuty žalobci v blokovém řízení, která magistrátu postupně po spáchání přestupků předkládaly příslušné orgány Policie České republiky, a jednak z vlastních rozhodnutí o přestupcích, která mají v případě žalobce podobu pokutových bloků, neboť jeho přestupky byly řešeny v blokovém řízení.

Podle názoru soudu neposkytuje žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu podklad pro závěry, které žalobce učinil v žalobě. Jednotlivá rozhodnutí je totiž vždy nutno vnímat v celém jejich kontextu, nikoli z nich vybírat jen určité pasáže, a tím posouvat jejich význam. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, vyslovil, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním

záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“ Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu tudíž nevyplývá povinnost správních orgánů v každém řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů vyžadovat doložení originálů či kopií pokutových bloků, byl-li přestupek řešen v blokovém řízení, nýbrž toliko povinnost opatřit si další důkazy v případě pochybností o skutečnostech uvedených v oznámeních o uložení pokut. Vzhledem k tomu, že žalobce tvrdil, že některých přestupků se nedopustil, postupovaly správní orgány správně, pokud si vyžádaly příslušné pokutové bloky, aby žalobcem vznesené pochybnosti odstranily.

V této souvislosti soud připomíná, že pokutový blok představuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení a je třeba na něj nahlížet jako na běžné rozhodnutí správního orgánu. I ve vztahu k rozhodnutím vydaným v blokovém řízení je proto třeba vycházet z obecně platné zásady presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu, která se projevuje tím, že pokud, resp. dokud není rozhodnutí správního orgánu zrušeno, musí být považováno za správné, tedy platné a zákonné. Presumpce správnosti se neuplatní jen v případě nicotných rozhodnutí. Podle ustálené judikatury správních soudů je nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). Žádnou ze shora popsaných vad, ani jinou vadu srovnatelné závažnosti však rozhodnutí vydaná v blokových řízeních, jež byla podkladem pro rozhodnutí v projednávané věci, nevykazují.

Některá rozhodnutí vydaná v blokových řízeních, která žalobce zpochybňuje, ostatně Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje na podnět magistrátu podrobilo posouzení, zda nejsou dány důvody pro přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Důvody k zahájení přezkumného řízení však nezjistilo a o této skutečnosti magistrát i žalobce informovalo. Rozhodnutí o přestupcích, která tvořila podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, nebyla zrušena, proto je třeba presumovat jejich správnost. Všechna tato rozhodnutí jsou pravomocná a podle § 73 odst. 2 věty první správního řádu závazná nejen pro žalobce, ale také pro všechny správní orgány, včetně magistrátu a žalovaného.

K námitce žalobce, že otázka obsahových náležitostí pokutového bloku je výchozím předpokladem pro vyslovení závěru, že pachatel vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, soud připomíná, že žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011 - 93, www.nssoud.cz, výslovně uvádí jako podmínku pro uložení pokuty

v blokovém řízení splnění formálních náležitostí podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení musí být na pokutových blocích vyznačeno, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Tyto požadavky všechny pokutové bloky splnily, tudíž lze v souladu s citovaným rozsudkem konstatovat, že žalobce svým podpisem skutečně stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a jeho projednáním v blokovém řízení.

Mezi náležitosti vyjmenované v § 85 odst. 4 zákona o přestupcích nepatří žalobcem zmiňované chybějící údaje o jménu nebo příjmení pracovníka, který pokutu uložil, ani čitelný podpis této osoby. Soud podotýká, že všechny pokutové bloky, které tvořily podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, obsahovaly podpis pracovníka, který pokutu uložil, ne vždy se však jednalo o podpis čitelný. Nevýplnění všech údajů předtištěných na formuláři pokutového bloku představuje podle názoru soudu vadu pokutového bloku, nicméně pokud pokutový blok splňuje náležitosti podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, nemůže mít uvedená vada v kontextu citovaného judikátu žádný vliv na závěr, že žalobce souhlasil se spolehlivým zjištěním přestupku a jeho projednáním v blokovém řízení. Tato vada rovněž nedosahuje takové intenzity, aby mohla vyvolat nicotnost rozhodnutí vydaných v blokových řízeních, a nemá žádný vliv na jejich právní moc, presumovanou správnost a zákonem stanovenou závaznost.

Podle soudu je podstatné, že všechna rozhodnutí vydaná v blokových řízeních obsahují řádné popisy skutků, které odpovídají oznámením o uložení pokut žalobci a z nichž lze ověřit, že záznamy bodů byly v případě žalobce provedeny v souladu se zákonem. Odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, a ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 747/2008, nepovažuje soud za příléhavý, neboť Nejvyšší soud v těchto rozhodnutích zkoumal exekuční vykonatelnost rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, kterou nelze zaměňovat s jejich právní mocí a presumcí správnosti, jak byla vysvětlena výše.

Soud souhlasí se žalobcem, že rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno vystavením pokutového bloku a jeho podpisem obviněným z přestupku, nicméně dodává, že tyto požadavky byly v případě všech výše zmíněných přestupků žalobce splněny. Z jednotlivých pokutových bloků soud zjistil, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce přestupky v nich uvedené nespáchal. V každém pokutovém bloku je uvedeno, na základě jakého dokladu byla ověřena totožnost přestupce, tj. žalobce, a vždy se jedná buď o občanský průkaz č. „X“, nebo řidičský průkaz č. „X“. Žalobce v průběhu celého správního řízení, ani v podané žalobě netvrdil, že by mu některý z těchto dokladů byl odcizen, případně že by se jím prokazovala jiná osoba. Soud proto nemá žádné pochybnosti o tom, že pachatelem všech přestupků, na základě kterých byly provedeny záznamy bodů v registru řidičů, byl žalobce. Všechny pokutové bloky dále obsahují podpis přestupce, kterým byl na základě ověření totožnosti vždy shledán žalobce. To znamená, že žalobce ve všech případech svým podpisem stvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku. V případě přestupku spáchaného dne 13. 8. 2012 žalobce v žalobě výslovně uvedl, že pokutu zaplatil, u ostatních přestupků svým podpisem na pokutovém bloku potvrdil, že byl poučen o způsobu zaplacení pokuty a následcích nezaplacení.

K výše uvedenému je třeba doplnit, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81, publ. pod č. 2264/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz,

„[r]ozhodnutí v blokovém řízení (§ 84 a násl. zákona ... o přestupcích) je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku současně uvedl, že podpisem pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou, stvrzuje obviněný z přestupku svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Vzhledem k tomu, že v důsledku ověření totožnosti nejsou pochybnosti o tom, že žalobce spáchal zmíněné přestupky, a všechny pokutové bloky obsahují podpis přestupce, kterým tudíž logicky je právě žalobce, dospěl soud k závěru, že žalobce svým podpisem ve všech případech potvrdil souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Pozdější tvrzení žalobce, že si některých přestupků nebyl vědom, případně že pokutu zaplatil, ačkoli přestupek nespáchal, představuje podle názoru soudu zcela pochopitelnou snahu žalobce vyhnout se provedení záznamu bodů v registru řidičů, která však s ohledem na zjištění správních orgánů i soudu nemůže být úspěšná. Soud dodává, že pokud by žalobce s projednáním přestupků v blokových řízeních nesouhlasil, nemohly by být předmětné pokutové bloky vydány a přestupky by se projednaly ve standardním správním řízení. To však žalobce neučinil, když svým podpisem na pokutových blocích vyjádřil souhlas s rozhodnutím v blokovém řízení i s uloženou sankcí.

Namítá-li žalobce, že správní orgány měly povinnost přezkoumat, zda blokové řízení pravomocně skončilo, soud odkazuje na § 84 odst. 2 zákona o přestupcích, podle kterého „[p]roti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.“ Podle § 73 odst. 1 správního řádu přitom platí, že nestanoví-li správní řád jinak, rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání, je v právní moci. Všechna rozhodnutí vydaná v blokových řízeních, která byla podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byla žalobci řádně oznámena, což žalobce potvrdil svým podpisem na příslušných pokutových blocích. Rozhodnutí o přestupcích vydaná v blokových řízeních tak vzhledem k nepřipustnosti odvolání nabyla právní moci v den jejich vydání, což znamená, že již na počátku správního řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů byla všechna tato rozhodnutí pravomocná.

Žalobci lze přisvědčit, že tvrzení žalovaného, že blok na pokutu na místě nezaplacenou vyplňoval zasahující policista oblečený v uniformě, nemá oporu ve správním spisu. Tento dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí však rozhodně nemá vliv na jeho zákonnost, neboť nic nemění na tom, že existují pravomocná rozhodnutí o přestupcích žalobce, na základě kterých byl zcela správně proveden záznam bodů v registru řidičů. Naopak na tvrzení žalovaného, že je mu z praxe známo, že všechny přestupky žalobce byly projednány v blokovém řízení, nespátřuje soud nic zmatečného. Jedná se o skutečnost, která odpovídá obsahu správního spisu, přičemž není podstatné, kdy se žalovaný se o těchto přestupcích dozvěděl, což žalobce namítal, aniž konkretizoval, co z tohoto zjištění dovozuje.

K námitce žalobce, že ze spisového materiálu vyplývají rozpory, neboť magistrát se na určitých listech vyjadřuje k přestupku pana J., nikoli k osobě žalobce, soud uvádí, že žalobce neoznačil konkrétní dokument, ve kterém magistrát řeší přestupek pana J., a soud žádný takový dokument ve správním spisu nenalezl. Z obsahu spisu přitom soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí, rozhodnutí magistrátu, ani jednotlivá rozhodnutí o přestupcích, která

tvořila podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, zmíněnou vadou netrpí, tudíž tato žalobcem tvrzená vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce, a tudíž je plně v souladu s příslušnými právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová